

**ПАУЛА ЛАЙТ
ГЕНОЦИДЪТ НАД
БЪЛГАРИТЕ**

chitanka.info

Имало едно време една „земя като човешка длан“, както я зовял поетът. И тази длан, с жажда и копнеж, се протягала към света за докосване, за ласка, за прегръдка. Народът ѝ искал тя да бъде нормална част от планетата, а хората, нормална част от човечеството.

След кървава война и още по-кървави пазарлъци около маси, за които се вярвало, че са кръгли, „великите“ си поделили Европа като торта. И станало така, че малката топла длан на България попаднала под съветския ботуш.

Вместо балади, загърмели маршове. Вместо замислени речи, крясъци. Вместо разум, безумие, а вместо развитие, живуркане в блатото.

Червените господари принудили дланта да се свие в юмрук и, под тържествения гръм на военна музика, борците за световен мир строили народа ни в стадо. Оня, който извисявал глава над останалите, бивал обезглавен.

Между земята ни и нормалния свят била издигната стена от недоверие и омраза, от лозунги и лъжи, желязна завеса.

Светът не ни забравил, но извърнал лице от нас. Европа запушила уши, та да не чува стоновете на робите, за чийто затвор се била спазарила.

Джони свирел своето кънтри, Жан се радвал на слънцето по ШанзелIZE, а Уйлям забърквал шотландското си уиски и си мислел за поредната партия голф. А бе, светът зад стената си гледал кефа.

А в клетката червените господари пророкували сияйно бъдеще, земен рай и море от блага. Нещастните овце блеели възторжено и пляскали с предните си копита.

Така изминало половин столетие. После задухал вятърът на промяната и стената на затвора рухнала под тържествените акорди на Одата на радостта.

Повярвали в свободата клетките овчици, повярвали в зелените поля и светлината и припнали като луди. Свитите нищожества, навлечени в опърпана конфекция, социалистическо производство, сияещи се назовавали един друг „госпожо“ и „господине“, веели сини знамена, размахвали сини балони и плачели от радост.

А от двете страни на някогашната стена охранени плешиви политици се чудели как да държат робите далеч от свободните хора, мизерията, далеч от благоденствието, а злощастиято, далеч от

свинското благополучие. Никой не искал из блестящите му градове, изградени за лукс и комфорт да плъзнат жалките източни голтаци. Страхували се за разкоша си, за спокойствието, за сладката дрямка, за самодоволството си. Измъдрили Шенген, печати, визи, условности, лицемерни обещания за „постепенно приобщаване“.

Камък по камък, горещо подкрепяли някогашните си червени врагове в градежа на нова стена, която да спира нашествието. Някогашната стена била задържана със сила, окови и куршуми, а бегълците рухвали като простреляни птици. Сегашната била циментирана с бюрокрация, банкноти и бутафория.

Иначе България тържествено била назована „демократична“, влязла в НАТО и в голямото европейско семейство. Обаче обикновените българи влезли така, както тъмнокож лакей на коктейл в Южните щати, преди войната между Севера и Юга. Те влезли с празни джобове, безезични и безсловесни, с наведени гръбнаци и смазани души.

Навред из Европа протестирали против „емигрантите от изток“ и им се искало да бъдем изолирани като колония от прокажени.

Сигурно, точно така са се държали някога римляните в началото на варварското нашествие.

На цветущия свободен свят му било писнало от гладуващи деца в банановите републики, от хленчове и просия. Те просто хич не ни щели на прага си!

Междувременно, мастити политици и бюрократи гръмко възхвалявали „стабилната икономика“ и „предвидимото политическо поведение“ на България, като, само под сурдинка и от време на време, споменавали по някое изречение, че трябва да се справим с корупцията във високите етажи на властта. Правели го само, когато трябвало да аргументират отказ за финансирането ни от европейските фондове.

Още в началото на прехода господата Ран и Ът, със самодоволството на Архимедовци, открили какъв е изходът и каква е рецептата за българската икономика. Ние просто трябвало да бъдем „намалени“ и от осем милиона да станем четири-пет. Тогава, огризките след комунистическата разруха щели да бъдат достатъчни за прехраната ни. А единственият начин камара гладни хора да бъдат „стабилни“ и „предвидими“ е бърз преход към гробищата. Господата Луканов и с-е, всъщност, всичките разноцветни политически чакали

радостно възхвалили тази брилянтна идея и запретнали ръкави да реализират намаляването ни. Не мога да не призная, че и до ден днешен го правят с невероятен успех.

Не ме разбирайте погрешно, мои приятели на Запад. Не ви виня, нито си позволявам да ви съдя. Робът сам трябва да си строши оковите, а овцата следва да се реши да не позволява да бъде повече доена и стригана. Вие не сте наши опекуни или попечители. Ние сами трябва да си почистим двора и да си прекопаем градинката.

Но, в името на Бог, който е общ за всички хора, спрете с това лицемерие! Престанете да потупвате нашите политици по рамото и да ги хвалите за „мирния преход“! Махнете от лицата си фалшивите усмивки, а от устните си, фалшивите обещания! Бъдете така добри да наведете глави в почит към един загиващ народ.

Ние, голите, бедните и умиращите, сме упорити същества. Някои от нас нагло нахлуват в земите ви. Те най-нахално ви слугуват и чистят за половин заплата, грижат се за болните ви старци и за невръстните ви деца. Не ги презирайте! Те са емисари на глада и отчаянието, посланици на гибелта. Простете им за натрапничеството.

Защото аз, която живея в изпепеления Мордор, земята на мрака и злото, ще ви разкажа една страшна приказка. И няма да шепна. Ще крещя!

Има един народ, който, в изпълнение на плана Ран — Ът, е намалял вече от осем до пет-шест милиона. Тук градовете са призраци, земите — пустош, а производствените сгради са в развалини.

Сред сметицето бродят цигани, това клето, вечно скитащо и вечно оцеляващо племе и оглупели от немотията старци. Подобно на възрастните ескимоси, излезли сами сред снежната виелица, те чакат да умрат. Но смъртта не идва лесно. Те цял живот са внасяли осигуровки, но пенсионните фондове са източвани няколко пъти и средствата се озовават в нечии лични банкови сметки в Швейцария.

Пенсиите на клетите ни старци са такива, че, ако се хранят, няма да могат да се топлят, а, ако се топлят, няма да се лекуват. Най-жизнените някак кретат и, все още, работят. В нашето черно царство на злото ще видите седемдесет и дори седемдесет и пет годишни старци и старици, които зъзнат на пазара, за да продават старите си дрехи или да се трудят в кухни на заведения и цехове. Работодателите на грохналите мумии са доволни, защото не трябва да им плащат

осигуровки и, при необходимост, винаги могат да се отърват от тях. Ония, които нямат никаква силица да робуват, ровят в контейнерите за някакви отпадъци. Но и контейнерите са празни. Така, те тихо гаснат от глад или от студ в своите жалки дупки или в ужасяващия пъкъл, сякаш материализирал се от платната на Бош, който тук, в България, се нарича старчески дом. За тях, онази с Косата е върховното милосърдие.

Малцината останали в творческа и съзидателна възраст, ако не са безработни и на мижави социални помощи, работят по дванадесет часа за доходи, десетократно по-ниски от своите връстници със същото образование и квалификация на Запад. Те, клетите, са роби. Роби на банките, заради кредитите; на монополистите — електрокомпании, ВиК, ТЕЦ, мобилни оператори. Приличат на циркаджийски жонгльори, засипвани непрекъснато от трудни за погасяване сметки. Отвсякъде чуват крясък „Дай!“. Доходите им намаляват, а разходите се увеличават. Не получават редовно заплати, не им внасят редовно и осигуровки. Те треперят дали и утре ще има хляб за тях. Клетниците хранят не само децата си, а и родителите си, ако са нравствени и отговорни хора, защото пенсиите не достигат дори за мизерно съществуване. Месомелачката се върти на все по-високи обороти, а силите им се изчерпват. И хората се поболяват. На челните места сме по инфаркти, инсулти, диабет. Според една печална статистика, тук, в страната на ужаса, всеки четвърти има някакви психически проблеми, мании, фобии, депресии и неврози. Много често граждани в разцвета на годините си гаснат като свещици. Така, с високата си смъртност, стимулират проекта Ран-Ът. А внасяните им с кървава пот пенсионни осигуровки потъват в калната яма на колективната безотговорност. Никой не предоставя тези средства на наследниците им, въпреки че не са получили и една пенсия.

Друга прелест тук, в черния Мордор, е отрицателното демографско развитие. Раждат се все по-малко дечица, а родените са обречени на страдание от първия си вик. Държавата-мащеха предоставя детски надбавки, недостатъчни дори за памперси за един месец. Една месечна работна заплата не стига да се купят на ученика учебници и тетрадки. Малките същества се хранят с ерзаци, токсини и канцерогени, дишат отрови и живеят в кошмарен психоклимат. Сред тях бушуват всякакви проблеми, от туберкулоза, заради

недохранването, до агресия, наркомания или самоубийства, заради невъзможното битие.

Налице е поголовно затъпяване. Отчаянието и безнадеждността водят до умствена и социална апатия. Почти никой не чете книги. Над 20% от младите хора са неграмотни. Гърми чалга и крещи безпардонната безвкусица. Средствата за мозъчна лоботомия и промивки са безброй: тъпи „риалити шоу“, състезания и сапунени сериали. Почти всяка жена въздиша по сиропираните глупости на „Листопад“ или на 1950-я епизод от „Дързост и красота“. Звездите са „миски“, манекенки и певачки с изкуствени цици и мозък като таблетка валидол. Крещят безумни реклами, които ни зоват да купим, да спечелим, да пуснем SMS. Бог е стоката, а светци — бездушните бакали. Сигурно повече от половината българи си мислят, че Яворов е футболист, а Дебелянов, нашумял бос от сенчестия бизнес, чиито афери се разследват от храбрия рицар Цветан Цветанов.

Интелигенцията, за пореден път в тъжната ни история, се гърчи на дъното. Обезумели гимназиални учителки по литература се опитват да обират банки с пищовчета-игралки. Сигурно скоро по улиците ще забродят освирепели глутници от университетски преподаватели с по 200–300 евро месечни заплати и ще се конкурират с пенсионерите за контейнерите с боклук. Поетите пишат тъжна лирика, която никой не чете. Художниците предлагат платната си за жълти стотинки на отегчени туристи по Черноморието или рисуват танурчета за мустакати бизнесмени за по 50 стотинки парчето. Музикантите гладуват, ако не създават креслива чалга, а актриси чистят канцеларии за половин работна заплата. Бледи и обезверени, облечени с вкус и стил в протрити дрешки втора употреба, народните будители със сълзи на очи пропускат концерти, театрални постановки и изложби, защото не могат да си ги позволят. Погледите им бавно гаснат в тъпота и мрак, защото дори и Музите трябва да се хранят. Иначе, отлитат към други брегове.

Често да попаднеш в лапите на родното здравеопазване е равносилно на това да си в ръцете на Джак Изкормвача.

Тук угаснало детенце, защото не му дали медицинско направление и не го взели в болница навреме. Там отрязали нечий крак, защото безплатна операция при флебит или тромбоза се полага само веднъж. Наложил ли се втора, струва 1200 лева. А, дори и

пациентът да си заложи, например, къщата и да ги даде, няма гаранция, че ще бъде опериран навреме. Другаде пък се правят ненужни операции, за да се вземат средствата по клинична пътека. Или се вадят здрави зъби, с цел по-добро финансиране на стоматолога. Ако страдаш от по-рядка болест, просто си пиши завещанието. Здравната каса е пропуснала да предвиди клинична пътека за нея и няма как да се лекуваш.

На един здраво осигурен човек се пада по ½ преглед от специалист годишно и по 1.40 лв. за лабораторно изследване, като само едно по-обикновено струва над 1.60 лв. Плащай си или мри!

Лекарите са озлобени, уморени и безразлични, защото броят за труда си жалки грошове.

Сигурно, здравната каса има договор на консигнация с погребалните агенции. Същевременно, медиите съобщават за липсата на 400 милиона от нея като за някаква дреболия.

Да продължавам ли?

Откога ядем псевдосирене, псевдомляко и псевдомесо? От кога ни тровят със странни мутанти, заменили нормалните плодове и зеленчуци?

Горите ни са изсечени, а живописни крайморски местности, застроени и бетонирани. Не само човекът, а и много растения и животни са в графа „изчезващи видове“

Стоя в изпепелената си, ограбена страна клетия си, смазан и обезумял народ и питам: Защо?! Докога?!

Джони, Жан и Уилям мълчат. Ханс свива рамене. Европейското ни семейство единодушно ни е отписало от семейния си албум.

А група корумпирани негодници две десетилетия нагло и безнаказано крадат. Две десетилетия те грабят залька от устата ни, градят си замъци, изпращат котилото си в западни колежи, отпускат по хавайски плажове и, като бърберици в лой, плуват в море от самодоволен разкош.

Не, господа, не съм ляв радикал, нито анархо-комунист и, по принцип, нямам нищо против богатите.

Стига да са забогатели по почтен начин и ние да можем да проследим зад парите им поне две поколения почтен бизнес и труд. Останалите са долни лешояди и мародери, виновни в най-кървавото престъпление, геноцид над собствения си народ.

Проклинам ли ги? Не, но те са се прокълнали сами. Пожелавам им само едно:

Когато милват децата си, да виждат гладуващи деца. Когато говорят с майките си, пред очите им да са костеливите, дрипави старици, които срещаме всеки ден. Когато се тъпчат с чер хайвер, трюфели и кюфтаци (израз на Бойко Борисов), да се сецат за туберкулозно болните. Когато се смеят, да чуват плача на нещастните и смазаните. Нека не знаят що е покой! Нека имат толкова здрав сън и човешка радост, колкото са щедрите им и добри дела.

Мнозина ще ме укорят за този мрачен материал. Ще ме назоват черногледа песимистка.

Не мисля, че е така. Вярвам, че да видиш цялата, неукрасена истина е полезно. Убедена съм, че трябва да спрем да се опитваме да лекуваме проказа с фон дьо тен. Да разбереш, че си на самото дъно, вече си е извор на оптимизъм. Защото има само две алтернативи за народа български: да промени нещата или да умре!

Нещата ще се променят с много кръв и пот, с нов светоглед, с повече сила и саможертва, с решимост да изтръгнем плевела от земята си.

Ако не намерим смелост да сторим това, ще продължим да гаснем, презрени и низвергнати от света, а земята ни ще стане колективна гробница на умрелите ни надежди.

17.07.2010 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.